

O festivalu moderní duchovní hudby FORFEST jsem se dozvěděl už někdy v polovině devadesátých let, kdy jsem byl ještě aktivním členem básnické skupiny XXVI. Rok co rok jsme se na počátku Adventu scházeli na faře v Přířovicích v Jizerských horách a tam jsem potkal jurodivého avantgardistu Petra Samlíka (dnes Vaculoviče), který se na festivalu významně podílí; vždyť patří do rodiny jeho hlavních iniciátorů, hudebnice Zdeny a výtvarníka Václava Vaculovičových. Už tehdy Petr experimentoval s hudebními prostředky a posléze založil Kojetínskou industriální filharmonii. Jejich nahrávka se objevila i na prvním z HIS Voice samplerů, v roce 2002.

Petr Vaculovič je také iniciátorem festivalu SoulFly, který se letos již po šesté konal v Hodoníně, kde nyní žije. Jeho mottem je ...festival nikoli velkých marností, ale důležitých maličkostí... A tato slova by se dala vztáhnout v plné míře i na Forfest v Kroměříži. Chystal jsem se tam celých těch dvacet let, než jsem konečně na festival do Hanáckých Athén dorazil. Bohužel jen na závěrečný víkend (Forfest trval od 17. do 26. června), a to ještě nikoli na všechno. Se ženou jsme se těšili na páteční koncert amerického dua D'Amore, které tvoří hobojistka Emily Tsai a kytarista William Feasley, ale nebylo nám přáno. Auto vypovědělo službu, a když jsme do Kroměříže dorazili, bylo to s křížkem po funose. Ubytovali jsme se v hotelu Hvězda ve Vážanech a celí uondaní jsme se šli osvěžit do nedaleké hospody U Klimešů. Americká dvojice tam popíjela pivo, doprovázena hudebním skladatelem Vojtěchem Mojžíšem; přistihl jsem se, že si vybavuji, jak by asi jejich hudba mohla znít, takže ve spojení s půllitry se před mýma očima odehrávala jedinečná performance.

Forfest je jedinečný festival i bez mé fantazie. V sobotu jsme navštívili poslechový pořad v zahradním ateliéru Vaculovičových, kde měla znít za účasti samotné skladatelky hudba Ivany Loudové. Ta se bohužel nemohla zúčastnit (onemocnění), ale její hudba hovořila za ni a zbytek dopověděla velkoformátová plátina Václava Vaculoviče, jež dvorek lemovala. Bylo to velmi neformální setkání hrstky lidí, vesměs hudebníků, bylo nám tam náramně; hudbu doplňovalo naše rozpominání na časy minulé, ale opět aktuální. V osmdesátých letech minulého století zde Vaculovičovi pořádali čtvrtletní setkávání nonkonformních umělců, tzv. Sedánky; vše se odehrávalo na dvoře a v zahradě, v domku byl pak hudební pokoj s klávesovým nástrojem varhanního typu s barevnými dřevěnými klapkami a poháněný vysavačem. Onu aktuálnost minulosti vyjádřili Vaculovičovi takto pregnantně: Dnešní situace, kdy komerční popkultura hrozí zcela vytěsnit umění z veřejného života, se začíná 80. létům nebezpečně podobat. Proto si myslíme, že je opět čas obnovovat neformální přístupy k tvorbě našich současníků...

Ten den se pak tato neradostná skutečnost projevila naplno. Zatímco náměstí bylo zaplněno lidmi, neboť se tam odehrávala kultura, která oslavovala nějakou firmu či co, při které se dalo popíjet a ládovat se krmí, a hezčí, mladí a harmoničtí umělci hráli všechno, od Bacha po Metallicu, od Vivaldiho po verbuňk, a výskalo se a dmula hruď a vlály sukýnky, v rotundě v unikátní Hvězdné zahradě se dali posluchači spočítat na prstech dvou rukou (a maximálně ještě nohou). Seděl jsem hned vedle Foucaultova kyvadla a nechal se vtahovat do kafkovského světa, který vytvářel se svým hyper cellem italský violoncellista, skladatel a hudební experimentátor Nicola Baroni. Elektroakustickou hudbu, inspirovanou prózami Franze Kafky, dotvářely interiérové sochy lidí, různě odlišných, třeba s ptačími hlavami. Však také při následném vystoupení Ireny a Vojtěcha Havlových se probudil opravdový kos, který doprovázel zvuk viol di gamba a titěrných perkusí svým nekonečně variabilním zpěvem, rozvášněn blížícím se deštěm.

Déšť nakonec nepřišel, ale dozajista osvěžující sprška v těch tropických dnech vystřídala sprška lidské omezenosti. Když jsme se vrátili k autu, zjistili jsme, že je nepojízdné. Ale nikoli poruchou, jako tomu bylo den předtím, ale zásahem člověka. Respektive policistů, kteří na naše auto uvalili botičku. Niterný umělecký zážitek vystřídalo rozčarování a následně i bezmocný vztek (u mne) a šaškovský smích, který osvobozuje (u mé ženy). Naštěstí její přístup zvítězil. Všimli jsme si, jak jsme nenápadně sledování občany zpoza záclon; to oni na naše auto zavolali policii (asi nebylo v televizi nic kloudného), neboť jsme přehlédli velmi nenápadnou vodorovnou značku, na což nás asi po hodině čekání pak upozornili policisté. Ti naštěstí nesáhli po exemplárním potrestání (jak si zajisté přáli spoluobčané), ale i dvě stovky zamrzí. Znáám tisíce jiných způsobů, jak je utratit!

Vzpomněl jsem si na Jardu Hutku. Jak zpíval o Moravě a jak tehdy můj kamarád z Moravy, chlapisko jak hora, brečel slzami velikosti hrachu. Ale to byl čas malin nezralých. A neochvějných, kdy mohlo být už jen lépe...

TAGY K ČLÁNKU

- **FORFEST**

- **NICOLA BARONI**
- **SOUČASNÁ KOMPOZICE**

FOTOGALERIE

